

Podle § 226 c. ř. s. jest žalobce povinen tvrditi a po případě i dokázati základ žalobního nároku. Žalobkyně této povinnosti nedostála a právem proto odvolací soud žalobu zamítl z důvodu, že nebyla žalobkyní tvrzena detence vymáhaných věcí žalovaným.

Vzhledem k tomu nebylo potřebí obírat se otázkou, zda byla výhrada práva vlastnického podpisem objednacního lístku platně ujednána čili nic.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. ledna 1932, č. j. Rv I 2051/30. Dr. Koutník.

Nárok na náhradu útrat proti úpadci nestal se nárokem proti konkursní podstatě tohoto tím, že nejvyšší soud rozhodl o nároku teprve po zahájení konkursního řízení.

Firma A vedla proti firmě B spor. Nejv. soud firmě A vyhověl a firmu B odsoudil též k náhradě útrat. Stalo se to po vyhlášení konkursu na majetek firmy B. Firma A žádala, aby bylo uznáno, že útraty nejvyšším soudem přisouzené jsou pohledávkou proti konkursní podstatě firmy B.

O k r e s n í s o u d žádosti nevyhověl, soud konkursní napadené usnesení změnil a přisouzené útraty firmě A per 16.454 Kč 55 hal. uznal za pohledávku proti konkursní podstatě. D ů v o d y: Jak ze spisu konkursního soudu jest patrno, byl konkurs o jmění fy B zahájen dne 23. VI. 1931 a spor stěžovatele proti této firmě B. a p. L. H. zahájen byl již v roce 1928, v době zahájení konkursu nalézal se u nej. soudu a tento změnil rozsudky nižších stolic, stěžovateli nepřiznivé, přiznav zažalovanou pohledávku i útraty 16.454 Kč 55 hal.

Spor nebyl přerušen podle § 8 k. ř. ani do něj nevstoupil konkursní správce. Ohledně útrat má starý k. ř., jenž na daný případ podle čl. X. uvoz. zák. ke k. ř. platí, jen ustanovení v § 54, že příslušenství vedlejší vzniklé až do prohlášení konkursu má stejné pořadí s pohledávkami a § 112 st. k. ř. stanoví, že útraty sporu o pravost nebo o pořadí pohledávky pokládají se za útraty podstaty, zúčastnil-li se sporu o pravost neb pořadí pohledávky správce podstaty. Pohledávka stěžovatele byla u zkušebního roku popřena dne 7. IX. 1931 (č. ř. 64) konkursním správcem a stanovena byla stěžovateli lhůta k uplatnění jednoměsíční. Spor směřoval od té chvíle ve skutečnosti proti úpadkové podstatě, i když formálně konkursní správce do něj nevstoupil. V každém případě nahradil spor o pravost pohledávky, jenž by byl musel se vésti proti podstatě. Ježto pak útratová pohledávka vznikla teprve dnem přisudku, tedy po zahájení konkursu, nutno ji považovati za pohledávku proti podstatě.

N e j v. s o u d dovolacímu rekursu vyhověl a změnil napadené usnesení v ten rozum, že se obnovuje usnesení prvního soudu.

O d ů v o d n ě n í: Předně bylo zabývatí se otázkou, zda jest dovolací rekurs, poněvadž jde o otázku útrat, přípustný čili nie (§ 528 c. ř. s. a § 172 star. konk. ř.). Otázku tu bylo rozřešiti kladně, neboť útraty sporu, o něž jde, nevznikly v konkursním řízení, nýbrž v rozepři firmy A proti firmě B, který se vedl mimo úpadkové řízení, takže tu ve skutečnosti nejde o útraty řízení konkursního, nýbrž o pohledávku útrat rozepře, jež už je kapitalisována a rozsudkem formalisována, a nutno ji posuzovati jako každou jinou pohledávku ke konkursu přihlášenou, při kteréž nejde o úpravu její výše, nýbrž o rozhodnutí, v jakém pořadí má býti uspokojena.

Ve věci samé dlužno přisvědčiti právnímu názoru prvního soudu, poněvadž tu není předpisu konk. řádu, podle něhož by mohly náklady zmíněného sporu býti pokládány za útraty podstaty. Správce úpadkové podstaty zúčastnil se sice při zkušebním roku odporu proti uznání jsoucnosti pohledávky fy A (§ 112 odst. 2 konk. ř.), avšak rozepře, vedená tehdy již ve třetí instanci o pohledávku tu proti úpadci, nebyla po rozumu § 7 konk. ř. skutečně přerušena, správce konkursní podstaty též do tohoto sporu nevstoupil a rozsudek nejv. soudu, jímž bylo žalobě vyhověno a jímž pohledávka 48.004 Kč 16 hal. s přísl. žalobkyni přisouzena, zní nikoli proti konkursní podstatě nebo jejímu správci, nýbrž proti úpadci. Není zde tudíž exekučního titulu proti konkursní podstatě, a není proto odůvodněn nárok, aby útraty tohoto sporu byly uhrazeny jako dluh podstaty (§ 46 č. 2 a § 112 odst. 2 konk. ř.). Uznal-li správce konkursní podstaty a věřitelský výbor přisouzenou pohledávku firmy A a útraty sporu jako pohledávku konkursní a zařadili-li je do třetí třídy konkursních věřitelů, a to útraty jako příslušenství pohledávky, podle § 54 konk. ř., není tím firma A zkrácena. (§§ 131 odst. 3, 134 odst. 2 a 167 odst. 2 konk. ř.). Při tom jest nerozhodno, zda spor vedený proti úpadci nahradil spor, jenž by musil veden býti proti úpadkové podstatě, a nerozhodno též, že pohledávka útratová vznikla teprve po zahájení konkursu, nebo právě proto, že spor nebyl veden proti úpadkové podstatě, a rozsudečný výrok nezní proti ní, nemůže býti útratové pohledávce přiznáno úkojné právo z podstaty, nýbrž toliko jako příslušenství pohledávky ve třetí třídě úpadkových věřitelů.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 31. b ř e z n a 1932 R II 86/32. K. L. J.

Trvá-li někdejší vyrovnací dlužník na tom, aby mu byla vrácena zvláštní výhoda, kterou za vyrovnacího řízení někomu poskytl, musí toto právo uplatniti žalobou (kompensační námitkou), nestačí tedy, projeví-li tomu, kdo obdržel zvláštní výhodu, že požaduje vrácení její a že si ji proto sráží s jeho pohledávky za dodané zboží.

D ů v o d y. Dovolání, které číselně uplatňuje dovolací důvody podle § 503, č. 2 a 4 c. ř. s., věcně však dovolací důvod § 503, č. 3 c. ř. s., nelze upříti oprávnění.